

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2020. szeptember 8.*

Tartalomjegyzék

Jogi háttér.....	4
Az Európai Szociális Charta	4
A munkavállalók alapvető szociális jogairól szóló közösségi charta	5
Az Európai Unió Alapjogi Chartája	5
A 2003/88/EK irányelv	5
A személyzeti szabályzat	6
A jogvita előzményei.....	7
A Törvényszék előtt indított kereset és a megtámadott ítélet.....	7
A felek kérelmei és a Bíróság előtti eljárás	9
A fellebbezésekről	10
A Tanács fellebbezési és csatlakozó fellebbezési első, a Törvényszék kereset megvizsgálásával összefüggésben fennálló hatáskörének terjedelmét érintő téves jogalkalmazásra alapított jogalapjáról.....	10
Az első, a kereset tárgya átminősítésének hiányában a téves jogalkalmazásra alapított részről	11
– A felek érvelése	11
– A Bíróság álláspontja	11
A második, az első fokon felhozott jogellenességi kifogás elfogadhatóságával és terjedelmével kapcsolatos téves jogalkalmazásra alapított részről	12
– A felek érvelése	12
– A Bíróság álláspontja	13

* Az eljárás nyelve: francia.

A Bizottság első fellebbezési jogalapjáról és a Tanács fellebbezési és csatlakozó fellebbezési második jogalapjáról, amely a Charta 31. cikke (2) bekezdésének és a 2003/88 irányelvnek az értelmezésével, valamint az éves fizetett szabadsághoz való jog megsértésének megállapításával összefüggésben a téves jogalkalmazáson alapul	14
Az uniós intézményekkel szemben az irányelvek felhívhatóságának lehetőségét illetően a téves jogalkalmazásra, illetve a Charta 31. cikkének a 2003/88 irányelvvel összefüggésben értelmezett (2) bekezdésében előírt éves fizetett szabadsághoz való jog terjedelmének téves meghatározására alapított első két részről	15
– A felek érvelése	15
– A Bíróság álláspontja	16
A Charta 31. cikkének (2) bekezdésében kimondott jog jellegét és célját illetően a téves jogalkalmazásra alapított harmadik részről.....	17
– A felek érvelése	17
– A Bíróság álláspontja	18
A Törvényszékhez benyújtott keresetről	22
Az első, az éves szabadsághoz való jog sajátos jellegének és céljának megsértésére alapított jogalapról ...	22
A második, az egyenlő bánásmód általános elvének megsértésére alapított jogalapról	22
A harmadik, a bizalomvédelem elvének megsértésére alapított jogalapról.....	23
A negyedik, a magán- és családi élet tisztelőben tartásához való jog megsértésére alapított jogalapról ...	24
A költségekről.....	24

„Fellebbezés – Közszolgálat – Az Európai Unió tisztviselőinek személyzeti szabályzata – A 2014. január 1-jei reform – A X. melléklet 6. cikke – Harmadik országban szolgálatot teljesítő tisztviselők és szerződéses alkalmazottak – Az éves fizetett szabadság napjainak biztosításáról szóló új rendelkezések – Jogellenességi kifogás – Az Európai Unió Alapjogi Chartája – A 31. cikk (2) bekezdése – 2003/88/EK irányelv – Éves fizetett szabadsághoz való alapvető jog”

A C-119/19. P. és C-126/19. P. sz. egyesített ügyekben,

az **Európai Bizottság** (képviselik: T. Bohr, G. Gattinara és L. Vernier, meghatalmazotti minőségben)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2019. február 14-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

Francisco Carreras Sequeros (lakóhelye: Addis-Abeba [Etiópia]),

Mariola de las Heras Ojeda (lakóhelye: Ciudad de Guatemala [Guatemala]),

Olivier Maes (lakóhelye: Szkopje [Észak-macedón Köztársaság]),

Gabrio Marinozzi (lakóhelye: Santo Domingo [Dominikai Köztársaság]),

Giacomo Misericchi (lakóhelye: Iszlámábád [Pakisztán]),

Marc Thieme Groen (lakóhelye: Kampala [Uganda])

(képviselik őket: S. Orlandi és T. Martin avocats)

felperesek az elsőfokú eljárásban,

az **Európai Parlament** (képviselik: O. Caisou-Rousseau, J. Steele és E. Taneva, meghatalmazotti minőségben)

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: M. Bauer és R. Meyer, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó felek az elsőfokú eljárásban (C-119/19 P),

valamint

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: M. Bauer és R. Meyer, meghatalmazotti minőségben)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2019. február 15-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

Francisco Carreras Sequeros (lakóhelye: Addis-Abeba),

Mariola de las Heras Ojeda (lakóhelye: Ciudad de Guatemala),

Olivier Maes (lakóhelye: Szkopje),

Gabrio Marinozzi (lakóhelye: Santo Domingo),

Giacomo Misericchi (lakóhelye: Iszlámábád),

Marc Thieme Groen (lakóhelye: Kampala),

(képviselik őket: S. Orlandi és T. Martin avocats)

felperesek az elsőfokú eljárásban,

az **Európai Bizottság** (képviselik: G. Gattinara, T. Bohr és L. Vernier, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

az **Európai Parlament** (képviselik: O. Caisou-Rousseau, J. Steele és E. Taneva, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél az elsőfokú eljárásban (C-126/19 P),

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: K. Lenaerts elnök, R. Silva de Lapuerta elnökhelyettes, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, A. Prechal, S. Rodin és L. S. Rossi (előadó) tanácselnökök, Juhász E., M. Ilešič, J. Malenovský, F. Biltgen, K. Jürimäe, A. Kumin, N. Jääskinen és N. Wahl bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: V. Giacobbo-Peyronnel tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2020. február 3-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2020. március 26-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Fellebbezésükkel az Európai Bizottság és az Európai Unió Tanácsa az Európai Unió Törvényszéke 2018. december 4-i Carreras Sequeros és társai kontra Bizottság ítéletének (T-518/16, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2018:873) hatályon kívül helyezését kéri, amely ítélettel a Törvényszék megsemmisítette a felperesek, azaz Francisco Carreras Sequeros, Mariola de las Heras Ojeda, Olivier Maes, Gabrio Marinozzi, Giacomo Miserocchi és Marc Thieme Groen (a továbbiakban együttesen: F. Carreras Sequeros és társai) – akik valamennyien a Bizottság tisztviselői, illetve szerződéses alkalmazottai – 2014. évi éves szabadsága napjai számának meghatározásáról szóló bizottsági határozatokat (a továbbiakban: vitatott határozatok).

Jogi háttér

Az Európai Szociális Charta

- 2 Az Európa Tanács keretében 1961. október 18-án Torinóban aláírt és 1996. május 3-án Strasbourgban felülvizsgált Európai Szociális Charta 1999-ben lépett hatályba. Valamennyi tagállam részes fele ennek az egyezménynek, amennyiben annak eredeti változatához, felülvizsgált változatához, vagy mindkét változatához csatlakoztak.
- 3 A Európai Szociális Charta felülvizsgált változatának 2. cikke a következőket írja elő:

„Annak érdekében, hogy a Felek biztosítsák az igazságos munkafeltételekhez való jog tényleges gyakorlását, [...] vállalják[, hogy] évente legalább négyheti fizetett szabadságot biztosítanak [...]”.

A munkavállalók alapvető szociális jogairól szóló közösségi charta

- 4 Az Európai Tanács Strasbourgban, 1989. december 9-én megtartott ülésén elfogadott, a munkavállalók alapvető szociális jogairól szóló közösségi charta 8. pontja a következőképpen rendelkezik:

„Az Európai Közösségben minden munkavállalónak joga van a heti pihenőidőre és az éves fizetett szabadságra, amelynek időtartamát progresszíven kell harmonizálni a nemzeti gyakorlatoknak megfelelően.”

Az Európai Unió Alapjogi Chartája

- 5 Az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) a „Tisztességes és igazságos munkafeltételek” címet viselő 31. cikke a következőket mondja ki:

„(1) Minden munkavállalónak joga van az egészségét, biztonságát és méltóságát tiszteletben tartó munkafeltételekhez.

(2) Minden munkavállalónak joga van a munkaidő felső határának korlátozásához, a napi és heti pihenőidőhöz, valamint az éves fizetett szabadsághoz.”

A 2003/88/EK irányelv

- 6 A munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló, 2003. november 4-i 2003/88/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2003. L 299., 9. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 4. kötet, 381. o.; helyesbítés: HL 2020. L 92., 22. o.) „Az irányelv célja és hatálya” címet viselő 1. cikkének szövege a következő:

„(1) Ez az irányelv a minimális biztonsági és egészségvédelmi követelményeket állapítja meg a munkaidő megszervezése tekintetében.

(2) Ezt az irányelvet kell alkalmazni:

a) [...] az éves szabadság minimális időtartama [...]

[...]”

- 7 A 2003/88 irányelv „Éves szabadság” címet viselő 7. cikke értelmében:

„(1) A tagállamok meghozzák a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy minden munkavállalót legalább négy hét [helyesen: négy hét fizetett] éves szabadság illessen meg a nemzeti jogszabályok és/vagy gyakorlat által megállapított ilyen szabadságra való jogosultság és a szabadság biztosítása [helyesen: és ennek megadása] feltételeinek megfelelően.

(2) Az éves szabadság [helyesen: A fizetett éves szabadság] minimális időtartama nem helyettesíthető annak fejében nyújtott juttatással, a munkaviszony megszűnésének esetét kivéve.”

- 8 Ezen irányelv „Egyedibb közösségi rendelkezések” címet viselő 14. cikke a következőket írja elő:

„Ezt az irányelvet nem kell alkalmazni, ha egyéb közösségi szabályok a munkaidő szervezésére vonatkozóan különös követelményeket tartalmaznak bizonyos foglalkozásokkal vagy szakmai tevékenységekkel kapcsolatosan.”

- 9 Az említett irányelv „Védelmi szint” címet viselő 23. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A tagállamok azon jogának sérelme nélkül, hogy a változó körülményekre tekintettel a munkaidő vonatkozásában eltérő törvényi, rendeleti vagy szerződéses rendelkezéseket hozzanak, az ennek az irányelvnek a végrehajtására való hivatkozás, az ebben az irányelvben előírt minimumkövetelmények teljesítésével, nem vezethet a munkavállalók számára biztosított általános védelem szintjének csökkenéséhez.”

A személyzeti szabályzat

- 10 Az Európai Unió tisztviselőinek személyzeti szabályzatát (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) a 2013. október 22-i 1023/2013/EU, Euratom európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2013. L 287., 15. o.) módosított, az e Közösségek tisztviselőinek személyzeti szabályzatáról, egyéb alkalmazottainak alkalmazási feltételeiről, valamint a Bizottság tisztviselőire ideiglenesen alkalmazandó különleges intézkedések bevezetéséről szóló, 1968. február 29-i 259/68/EGK, Euratom, ESZAK tanácsi rendelet (HL 1968. L. 56., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 2. kötet, 5. o.; helyesbítések: HL 2007. L 248., 26. o.; HL 2016. L 289., 21. o.) állapítja meg.

- 11 A személyzeti szabályzat általános rendelkezései körében található 1e. cikk (2) bekezdése – amelyet az Európai Közösségek egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek (a továbbiakban: egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek) 80. cikkének (4) bekezdése értelmében analógia útján a szerződéses alkalmazottakra is alkalmazni kell – a következőket mondja ki:

„Az aktív foglalkoztatásban lévő tisztviselőknek a Szerződések alapján e területeken elfogadott intézkedések szerint alkalmazandó minimumkövetelményekkel legalább egyenértékű megfelelő egészségügyi és biztonsági szabványoknak megfelelő munkakörülményeket biztosítanak.”

- 12 A személyzeti szabályzat 57. cikkének első bekezdése – amelyet az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 16. és 91. cikke értelmében analógia útján a szerződéses alkalmazottakra is alkalmazni kell – ekként rendelkezik:

„A tisztviselők az Unió intézményei kinevezésre jogosult hatóságai által a személyzeti szabályzati bizottsággal folytatott konzultációt követően közös megegyezéssel megállapítandó szabályokkal összhangban naptári évenként legalább 24 munkanap és legfeljebb 30 munkanap éves szabadságra jogosultak.”

- 13 A személyzeti szabályzat X. melléklete a harmadik országokban szolgálatot teljesítő tisztviselőkre alkalmazandó különleges és kivételes rendelkezéseket tartalmaz. Az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 118. cikke értelmében e rendelkezések némelyike analógia útján az azonos helyzetű szerződéses alkalmazottakra is alkalmazandó. Ez a helyzet áll fenn a személyzeti szabályzat X. mellékletének 6. cikke esetében.

- 14 A személyzeti szabályzat X. melléklete 6. cikkének az 1023/2013 rendelet hatálybalépése előtti változata a harmadik országban szolgálatot teljesítő személyi állományt illetően a következőképpen rendelkezik:

„A tisztviselő naptári évenként minden szolgálati hónap után három és fél munkanapnak megfelelő éves szabadságra jogosult.”

- 15 Az 1023/2013 rendelet (27) preambulumbekkezdése a következőket mondja ki:

„Helyénvaló korszerűsíteni a harmadik országokban dolgozó személyzet munkafeltételeit, amelyeket költséghatékonyabbá kell tenni, ezáltal megtakarításokat elérve. Az éves szabadságra vonatkozó jogosultságokat ki kell igazítani, továbbá rendelkezni kell annak lehetőségéről, hogy a paraméterek

szélesebb körét vegyék figyelembe az életkörülmények alapján nyújtott támogatás meghatározásához, a megtakarításokra irányuló általános cél sérelme nélkül. A lakhatási támogatás nyújtásának feltételeit a helyi körülmények megfelelőbb figyelembevételével és az adminisztratív terhek csökkentése érdekében felül kell vizsgálni.”

- 16 Az 1023/2013 rendelet 1. cikke 70. pontja a) alpontjának 2014. január 1-jei hatálybalépése óta a személyzeti szabályzat X. mellékletének 6. cikke (a továbbiakban: a személyzeti szabályzat X. mellékletének új 6. cikke) a harmadik országban szolgálatot teljesítő tisztviselőket illetően a következőket írja elő:

„A tisztviselő naptári évenként a szolgálati idő minden hónapja után két munkanap éves szabadságra jogosult.

E cikk első bekezdésétől eltérően azon tisztviselők, akik 2014. január 14-én [helyesen: 1-jén] valamely harmadik országban már kiküldetésben vannak, az alábbiakra jogosultak:

- három munkanap 2014. január 1-jétől 2014. december 31-ig;
- két és fél munkanap 2015. január 1-jétől 2015. december 31-ig.”

A jogvita előzményei

- 17 A jogvita előzményeit a megtámadott ítélet 1–8. pontja fejt ki. A jelen eljárás szempontjából ezek a következőképpen foglalhatók össze.
- 18 F. Carreras Sequeros és társai a Bizottság tisztviselői, illetve szerződéses alkalmazottai. Mindannyian harmadik országokban teljesítettek szolgálatot, már 2014. január 1-jét megelőzően.
- 19 F. Carreras Sequeros és társai személyzeti aktáit a személyzeti szabályzat X. melléklete új 6. cikke második bekezdésének első francia bekezdésére figyelemmel naprakésszé tették, így részükre a 2014. évre – az azt megelőző évre járó 42 nappal szemben – 36 munkanap éves szabadságot állapítottak meg.
- 20 F. Carreras Sequeros és társai 2014. február 17. és március 13. között panasszal éltek. Panaszukat az egyes esetektől függően a kinevezésre jogosult hatóság vagy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság 2014. május 23-án meghozott és azonos szövegezésű határozatait útján elutasította.

A Törvényszék előtt indított kereset és a megtámadott ítélet

- 21 A Törvényszék előtt indított keresetükben F. Carreras Sequeros és társai első kereseti kérelmükben azt kérték, hogy a Törvényszék állapítsa meg a személyzeti szabályzat X. melléklete új 6. cikkének jogellenességét, második kereseti kérelmükben pedig azt kérték, hogy a Törvényszék semmisítse meg az éves szabadságuknak „a 2014[. év]től kezdődő” csökkentéséről szóló vitatott határozatokat.
- 22 Keresetük alátámasztása céljából F. Carreras Sequeros és társai négy, az alábbiak megsértésére alapított jogalapot hoztak fel: az éves szabadsághoz való jog sajátos jellege és célja, az egyenlő bánásmód általános elve, a bizalomvédelem elve, illetve a magán- és családi élet tiszteletben tartásához való jog.
- 23 E jogalapok vizsgálata előtt a Törvényszék elsősorban – a megtámadott ítélet 24–26. pontjában – pontosította, hogy a kereset tárgyát F. Carreras Sequeros és társai kizárólag a 2014. évre vonatkozó éves szabadsághoz való jogának meghatározása képezi, valamint hogy ezzel a keresettel összefüggésben a személyzeti szabályzat X. melléklete új 6. cikkének jogellenességére hivatkoztak.

- 24 A Törvényszék másodsorban, a megtámadott ítélet 27–39. pontjában, az F. Carreras Sequeros és társai által felhozott jogellenességi kifogás terjedelmét és elfogadhatóságát értékelte. E tekintetben a Törvényszék – saját ítélkezési gyakorlatának felidézését követően – ezen ítélet 35. pontjában megállapította, hogy „[t]ekintettel az átmeneti és a végleges rendelkezések között fennálló kapcsolatra, amennyiben az előbbieknek az utóbbiak hiányában semmiféle létjogosultsága nincs, valamint tekintettel az illetékes hatóság mérlegelési jogkörének hiányára, a jelen ügyben meg kell állapítani, hogy közvetlen jogi kapcsolat áll fenn a [vitatott] határozatok és a személyzeti szabályzat X. melléklete új 6. cikkének első bekezdése között, és azt, hogy mivel ezen első albekezdés a személyzeti szabályzat X. melléklete új 6. cikke második bekezdése első francia bekezdésének következménye, az előbbi – legalábbis közvetve – alkalmazni kell az említett határozatokra, amennyiben elfogadásuk szempontjából relevánsnak minősül, mivel azok alapvetően e rendelkezésen alapulnak, még ha formálisan nem is ez képezi jogalapjukat”. Következésképpen az említett ítélet 36. pontja értelmében „[a vitatott] határozatok [...] a személyzeti szabályzat X. melléklete új 6. cikkének a [F. Carreras Sequeros-szal és társaival] szembeni első alkalmazását is jelentették, ami azzal a következménnyel járt számukra, hogy 2016-tól kezdődően csupán 24 nap éves szabadsággal rendelkeztek”.
- 25 A Törvényszék a jogellenességi kifogás terjedelmére és elfogadhatóságára irányuló vizsgálatát a megtámadott ítélet 39. pontjában annak megállapításával zárta, hogy „még ha a [vitatott] határozatok formálisan a kizárólagosan a 2014. évre vonatkozó átmeneti rendelkezésen is alapulnak, amely a személyzeti szabályzat X. mellékletének új 6. cikke második bekezdésének első francia bekezdésében szerepel, [F. Carreras Sequeros és társai] azon kifogása is elfogadható, amellyel az említett cikk első bekezdésében megállapított végleges szabadságotól való jogszűrését vitatják”.
- 26 A Törvényszék ezután F. Carreras Sequeros és társai első, az éves szabadsághoz való jog sajátos jellegének és céljának megsértésére alapított kereseti jogalapját vizsgálta, és a megtámadott ítélet 113. pontjában megállapította, hogy ez a jogalap megalapozott. Következésképpen – a többi kereseti jogalap vizsgálata nélkül – helyt adott F. Carreras Sequeros és társai keresetének.
- 27 E következtetés levonásához a Törvényszék először is, a megtámadott ítélet 60–70. pontjában azt vizsgálta, hogy – az F. Carreras Sequeros és társai által előadottaknak megfelelően – lehetséges-e hivatkozni a 2003/88 irányelvre az uniós jogalkotóval szemben. A Törvényszék – annak megállapítása mellett, hogy az irányelvek önmagukban nem kötik az uniós intézményeket – az említett ítélet 61. pontjában három olyan esetet határozott meg, amelyekben ezeknek az intézményeknek mégis figyelembe kell venniük az irányelveket. Közlebből: azt vizsgálta, hogy lehet-e a 2003/88 irányelvre hivatkozni az uniós jogalkotóval szemben, amennyiben az egy alapvető jogot, a jelen ügyben az éves szabadsághoz való, a Charta 31. cikkének (2) bekezdésében garantált jogot szabályozza.
- 28 A Törvényszék – a Konvent Elnöksége által az Alapjogi Chartához fűzött magyarázatokra (HL 2007. C 303., 17. o.) támaszkodva – a megtámadott ítélet 69. és 70. pontjában megállapította, hogy „[m]ivel a 2003/88 irányelv a Charta 31. cikke (2) bekezdésében foglalt alapelv konkrét kifejeződése [...], a jogalkotó köteles tiszteletben tartani ezt a Szerződésekkel azonos jogi kötőerővel bíró cikket, és az említett irányelv tartalmát nem hagyhatja figyelmen kívül”, aminek következményeként a személyzeti szabályzat X. melléklete új 6. cikkének alkalmazásától el kellene tekinteni, ha az „az éves szabadsághoz való joggal összeegyeztethetetlennek bizonyulna, amely jog jellege és célja világosan kitűnik a Charta 31. cikkének a 2003/88 irányelvvel együttesen értelmezett (2) bekezdéséből”.
- 29 Másodsorban, az éves szabadsághoz való jog személyzeti szabályzat X. mellékletének új 6. cikke általi megsértésének az említett ítélet 72–96. pontjában való vizsgálata keretében a Törvényszék a 2003/88 irányelv rendelkezéseinek tartalmát, valamint az ezen irányelvvel elérni kívánt célkitűzést vette figyelembe. Ezen ítélet 88. és 89. pontjában megállapította, hogy a Charta 31. cikkének (2) bekezdésében foglalt éves szabadsághoz való jog jellegénél fogva – főszabály szerint – a munkavállalók élet- és munkakörülményeinek javítását hivatott elősegíteni, valamint hogy az a körülmény, hogy az éves szabadság személyzeti szabályzat X. mellékletének új 6. cikkében

meghatározott napjainak száma továbbra is meghaladja a 2003/88 irányelv 7. cikkében előírt minimumot, a Bizottság állításával ellentétben nem elegendő azon következtetés levonásához, hogy ezen új cikk nem sérti az éves szabadsághoz való jogot.

- 30 A Törvényszék – éppen ellenkezőleg – a megtámadott ítélet 90–96. pontjában lényegében megállapította, hogy a harmadik országokban szolgálatot teljesítő tisztviselők és alkalmazottak szabadsága – három év alatt 42 napról 24 napra módosuló – időtartamának jelentős csökkentését nem lehet összeegyeztethetőnek tekinteni azzal az alapelvvel, amely az érdekeltek élet- és munkakörülményei javításának elősegítését hivatott szolgálni, valamint hogy az alkalmazott csökkenés mértékét nem enyhítik a személyzeti szabályzatban és a mellékleteiben foglalt egyéb rendelkezések, amelyek kontextusába a személyzeti szabályzat X. mellékletének új 6. cikke illeszkedik. A Törvényszék ugyanis ezeket a rendelkezéseket irrelevánsnak, elégtelennek, vagy csekély jelentőségűnek ítélte az éves szabadság napjai száma személyzeti szabályzat X. mellékletének új 6. cikkéből eredő csökkenésének ellensúlyozásához.
- 31 Harmadszor, a Törvényszék azt vizsgálta, hogy az éves szabadsághoz való jog ekként megállapított megsértése megfelelő módon igazolható-e, amit – a megtámadott ítélet 98–112. pontjában elvégzett vizsgálat végén – kizárt.
- 32 Konkrétan: a Törvényszék az említett ítélet 109. és 110. pontjában megállapította, hogy nem tűnik úgy, hogy az uniós jogalkotó – azzal, hogy 2016-tól kezdődően az éves szabadságot 24 munkanapra csökkentette – figyelembe vette azt a körülményt, hogy az Unió területén alkalmazott tisztviselők és alkalmazottak életkoruktól és besorolási fokozatuktól is függően akár 30 munkanap szabadságra jogosultak, mint ahogyan nem tűnik úgy, hogy ez a jogalkotó vizsgálta, hogy a személyzeti szabályzat X. melléklete 8. cikkének első bekezdésében előírt pótszabadság önmagában biztosítja-e, hogy minden harmadik országban szolgálatot teljesítő tisztviselő és alkalmazott, aki különösen megterhelő helyzetben van, egészségének és biztonságának szempontjából megfelelő védelemben részesüljön, holott e rendelkezés értelmében pótszabadság csupán kivételesen, valamint különleges és indokolással ellátott határozat alapján jár.
- 33 A Törvényszék ennél fogva a megtámadott ítélet 112. pontjában úgy vélte, hogy az uniós jogalkotó nem vizsgálta, hogy a személyzeti szabályzat X. mellékletének új 6. cikke nem jelent-e aránytalan beavatkozást a harmadik országban szolgálatot teljesítő tisztviselők és alkalmazottak éves szabadsághoz való jogába. Következésképpen megállapította, hogy a Bizottság a vitatott határozatok elfogadása során nem támaszkodhatott érvényesen a személyzeti szabályzat X. mellékletének új 6. cikkére, és megsemmisítette azokat.

A felek kérelmei és a Bíróság előtti eljárás

- 34 A C-119/19. P. sz. ügyben a Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé azzal a céllal, hogy hozzon határozatot a második, a harmadik és a negyedik kereseti jogalapról, valamint hogy a költségekről jelenleg ne határozzon.
- 35 A C-126/19. P. sz. ügyben a Tanács azt kéri, hogy a Bíróság adjon helyt a fellebbezésnek, érdemben bírálja el az ügyet és megalapozatlanként utasítsa el a keresetet, valamint hogy F. Carreras Sequerost és társait kötelezze a Tanács részéről a jelen ügyben felmerülő költségek viselésére.
- 36 F. Carreras Sequeros és társai azt kérik, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezéseket, és a Bizottságot és a Tanácsot kötelezze a költségek viselésére.
- 37 Az elsőfokú eljárásban beavatkozó félként részt vevő Európai Parlament azt kéri, hogy a Bíróság adjon helyt a fellebbezéseknek.

- 38 A Bíróság eljárási szabályzata 54. cikkének (2) bekezdése értelmében a Bíróság elnöke 2019. március 12-én úgy határozott, hogy az eljárás írásbeli és a szóbeli szakaszának lefolytatása, valamint az ítélet meghozatala céljából egyesíti a C-119/19. P. és a C-126/19. P. sz. ügyet.
- 39 Az eljárási szabályzat 133. cikke (1) és (2) bekezdésének megfelelően – amely cikket e szabályzat 190. cikknek (1) bekezdése értelmében a fellebbezésekre is alkalmazni kell – a Bizottság és a Tanács kérte, hogy a Bíróság a fellebbezéseket gyorsított eljárásban bírálja el.
- 40 2019. március 12-i határozatával a Bíróság elnöke elutasította ezeket a kérelmeket. Önmagában ugyanis sem a jogbiztonságnak a személyzeti szabályzat X. mellékletének új 6. cikkével kapcsolatos állítólagos hiányára alapított, a megtámadott ítéletből eredő ok, sem az említett ítéletből levonandó következményekkel esetlegesen érintett tisztviselők számára alapított ok nem minősülhet olyan kivételes körülménynek, amely igazolhatná, hogy az ügyet gyorsított eljárásban bírálják el (lásd ebben az értelemben: 2016. április 7-i Tanács kontra Front Polisario végzés, C-104/16 P, nem tették közzé, EU:C:2016:232, 7. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ugyanez az értékelés vonatkozik a harmadik országokba kiküldött személyzet kezelésével kapcsolatos – és szintén a Bizottság kérelmének alátámasztása céljából hivatkozott – adminisztratív jellegű kellemetlenségekre.
- 41 A C-119/19. P. és a C-126/19. P. sz. ügynek az Unió és az uniós intézmények vonatkozásában fennálló jelentőségére tekintettel azonban a Bíróság elnöke úgy határozott, hogy ezek az ügyeket a Bíróság – az eljárási szabályzat 53. cikkének (3) bekezdése alapján – soron kívül bírálja el.
- 42 2019. április 30-án benyújtott beadványában a Tanács csatlakozó fellebbezést nyújtott be a C-119/19. P. sz. ügyben.
- 43 F. Carreras Sequeros és társai e csatlakozó fellebbezés elutasítását, és azt kérik, hogy a Bíróság a Tanácsot kötelezze a költségek viselésére.
- 44 2019. május 20-án benyújtott beadványában az Európai Külügyi Szolgálat (EKSZ) kérte, hogy a Bizottság kérelmeinek támogatása céljából beavatkozhatson a C-119/19. P. sz. ügybe.
- 45 A Bíróság elnöke a 2019. július 29-i Bizottság kontra F. Carreras Sequeros és társai végzésében (C-119/19 P, nem tették közzé, EU:C:2019:658) elutasította ezt a kérelmet.

A fellebbezésekről

- 46 A fellebbezések alapvetően négy jogalapra épülnek.

A Tanács fellebbezési és csatlakozó fellebbezési első, a Törvényszék kereset megvizsgálásával összefüggésben fennálló hatáskörének terjedelmét érintő téves jogalkalmazásra alapított jogalapjáról

- 47 Ez a jogalap két részre tagolódik.

Az első, a kereset tárgya átminősítésének hiányában a téves jogalkalmazásra alapított részről

– A felek érvelése

- 48 A Tanácsnak a Bizottság által – a Tanács fellebbezésére és csatlakozó fellebbezésére adott válaszban – is osztott álláspontja szerint a Törvényszék a megtámadott ítélet 26. pontjában és rendelkező részében tévesen állapította meg, hogy a vitatott határozatok nem a 2014. évi éves szabadság napjainak számát határozták meg a személyzeti szabályzat X. melléklete új 6. cikke második bekezdésének első francia bekezdése alapján, hanem az éves szabadság napjainak számát csökkentették.
- 49 Márpedig a Tanács szerint a Törvényszék feladata helytállóan besorolni a kereset tárgyát, amint arra hatáskörrel rendelkezik. A kereset tárgya átminősítésének hiánya – a Tanács álláspontja szerint – kétszeres hátrányos következménnyel járt.
- 50 Egyrészt ennek következtében a Törvényszék arra kötelezte a Bizottságot, hogy állítsa vissza az éves szabadság napjainak azon számát, amelyre F. Carreras Sequeros és társai a személyzeti szabályzat módosítását megelőzően voltak jogosultak. A Tanács azonban – többek között az 1995. október 26-i Pevasa és Inpesca kontra Bizottság végzésre (C-199/94 P és C-200/94 P, EU:C:1995:360, 24. pont) hivatkozva – emlékeztet arra, hogy az uniós bíróság nem rendelkezik hatáskörrel arra, hogy utasításokat adjon az adminisztrációnak, ahogyan arra sem, hogy ítéletének meghatározott módon történő végrehajtására kötelezzon. Ezen túlmenően, nincs olyan jogalap, amely lehetővé tenné a Bizottság számára, hogy a megtámadott ítélet rendelkező részének végrehajtásával járó intézkedéseket megtegye, mivel a személyzeti szabályzat X. melléklete 6. cikkének az 1023/2013 rendelet hatálybalépése előtti változatát ez a rendelet hatályon kívül helyezte.
- 51 A Tanács másrészt előadja, hogy a 2014. évre az éves szabadság napjai számának „csökkentéséről” szóló vitatott határozatok megsemmisítése módosítja a szabadság érintett tisztviselőknek és alkalmazottaknak járó napjainak számát, ekként pedig magát a vitatott határozatok lényegét. A megtámadott ítélet tehát az éves szabadság F. Carreras Sequerosnak és társainak járó napjainak számát 36-ban meghatározó határozatokat az e számot a 2014. évre 42-ben meghatározó más határozatokkal váltja fel. A Törvényszék ily módon megváltoztatta a vitatott határozatokat, aminek eredményeként túllépett hatáskörein.
- 52 F. Carreras Sequeros és társai vitatják a Tanács által kifejtett érvelést.

– A Bíróság álláspontja

- 53 Megjegyzendő, hogy jóllehet a megtámadott ítélet 25. pontjában a Törvényszék akként foglalta össze F. Carreras Sequeros és társai második kereseti kérelmének tárgyát, hogy az a 2014. évtől kezdve az éves szabadsághoz való jogukat „csökkentő” vitatott határozatok megsemmisítésére irányul, többek között az említett ítélet 27. pontjából kitűnik, hogy a Törvényszék úgy tekintette, hogy a vitatott határozatok „csupán a 2014. évre határozták meg az éves szabadság napjainak számát”. A Tanács tehát legalábbis részben tévesen értelmezi a megtámadott ítélet indokolását.
- 54 Ráadásul az a körülmény, hogy a megtámadott ítélet rendelkező részének 1. pontja megsemmisíti az F. Carreras Sequeros és társai éves szabadsága napjai számának 2014. évi „csökkentésére vonatkozó” említett határozatokat, egyáltalán nem vonja maga után, hogy – az e kifejezés esetleges formai pontatlanságán túl – a Törvényszék figyelmen kívül hagyta az elé terjesztett jogvita tárgyát, illetve hogy arra kötelezte a Bizottságot, hogy meghatározott módon hajtsa végre a megtámadott ítéletet.
- 55 Egyrészt ugyanis – a jogvita tárgyát illetően – meg kell állapítani, hogy a Tanács nem vitatja a Törvényszék által a megtámadott ítélet 32. és 33. pontjában tett azon megállapítást, amely szerint lényegében a hatáskörrel rendelkező hatóság semmiféle mérlegelési mozgástérrel nem rendelkezett az

- éves szabadság napjai számának megállapítását illetően a személyzeti szabályzat X. melléklete új 6. cikkének 2014. január 1-jén történt hatálybalépését követően, ami F. Carreras Sequeros és társai vonatkozásában – a személyzeti szabályzat X. melléklete új 6. cikke második bekezdésének első francia bekezdése alapján – a 2014. évre az éves szabadságuk időtartamának hatnapos csökkenését eredményezte a 2013. évben járó szabadsághoz képest.
- 56 Másrésről – a Tanács azon állítását illetően, amely szerint a Törvényszék túllépte hatáskörét, amennyiben kötelezettségeket írt elő a Bizottsággal szemben a megtámadott ítélet végrehajtásának módjára vonatkozóan, emlékeztetni kell arra, hogy amennyiben a Törvényszék megsemmisíti valamely intézmény aktusát, az intézmény – az EUMSZ 266. cikk értelmében – köteles megtenni a Törvényszék ítéletében foglaltak teljesítéséhez szükséges intézkedéseket.
- 57 Az EUMSZ 266. cikk azonban nem pontosítja a végrehajtás céljából az érintett intézmény által meghozandó intézkedések jellegét, ily módon ezen intézkedések meghatározása ezen intézmény feladata (lásd ebben az értelemben: 2016. június 14-i Bizottság kontra McBride és társai ítélet, C-361/14 P, EU:C:2016:434, 52. és 53. pont). Ezen túlmenően, az EUMSZ 266. cikk csak olyan korlátok között ír elő kötelezettséget azon intézmény számára, amely a megsemmisített aktust kibocsátotta, amelyek a megsemmisítést kimondó ítélet végrehajtásának biztosításához szükségesek (2003. március 6-i Interporc kontra Bizottság ítélet, C-41/00 P, EU:C:2003:125, 30. pont).
- 58 Márpedig – a Tanács állításával ellentétben – a megtámadott ítéletből egyáltalán nem következik, hogy a Törvényszék – az EUMSZ 266. cikk megsértésével – a vitatott határozatok megsemmisítésén felül arra kötelezte a Bizottságot, hogy ezeket olyan új határozatokkal váltsa fel, amelyek a 2014. évre biztosítják F. Carreras Sequeros és társai számára az éves szabadság napjainak azt a számát, amelyre a személyzeti szabályzat 1023/2013 rendelet általi módosítását megelőzően voltak jogosultak.
- 59 Mivel továbbá a Törvényszék a vitatott határozatok megsemmisítésére szorítkozott, nem lehet felróni neki, hogy azokat megváltoztatta.
- 60 A Bizottság, valamint F. Carreras Sequeros és társai beadványaiból ráadásul kitűnik, hogy – a jelen fellebbezési eljárás sérelme nélkül – ez az intézmény a megtámadott ítélet végrehajtásának több módját határozta meg, amelyek körében szerepelt az F. Carreras Sequeros és társai számára biztosítandó esetleges pénzügyi ellentételezés.
- 61 Ebből következik, hogy a Tanács fellebbezési és csatlakozó fellebbezési első jogalapjának első részét mint megalapozatlant kell elutasítani.

A második, az első fokon felhozott jogellenességi kifogás elfogadhatóságával és terjedelmével kapcsolatos téves jogalkalmazásra alapított részről

– A felek érvelése

- 62 A Bizottság és a Parlament által támogatott Tanács azt kifogásolja, hogy a Törvényszék megsértette hatáskörének terjedelmét, amennyiben elfogadhatónak nyilvánította az F. Carreras Sequeros és társai által felhozott jogellenességi kifogást, amely az éves szabadság személyzeti szabályzat X. mellékletének új 6. cikkében előírt rendszerének egészére – többek között e rendszernek a 2016. évtől alkalmazandó végső szakaszára –, nem csak a vitatott határozatok által végrehajtott rendelkezésre, azaz a személyzeti szabályzat említett melléklete új 6. cikke második bekezdésének első francia bekezdésére vonatkozott.
- 63 A Tanács álláspontja szerint, mivel a vitatott határozatokat a személyzeti szabályzat X. melléklete 6. cikke második bekezdésének első francia bekezdése alapján fogadták el, a jogellenességi kifogás kizárólag e rendelkezésre vonatkozhatott volna, hiszen a Bizottság a jelen ügyben sem közvetlenül, sem közvetve nem alkalmazta az említett X. melléklet 6. cikkének első bekezdését.

64 A Tanács e tekintetben rámutat, hogy a személyzeti szabályzat X. melléklete 6. cikke 2016. január 1-jétől alkalmazandó első bekezdésének figyelmen kívül hagyása nem járhat hatással az éves szabadság napjai számának a 2014. évre történő meghatározásáról szóló – és a megsemmisítés iránti kereset tárgyát képező – vitatott határozatok jogszerűségére. Az a körülmény, hogy egy rendelkezést hipotetikusán alkalmazni lehetne egy tisztviselőre, nem igazolhatja, hogy ez a tisztviselő az EUMSZ 277. cikk alapján vitathassa annak jogszerűségét, anélkül hogy azt tennék lehetővé valamely fél számára, hogy bármiféle általános jellegű jogi aktus alkalmazhatóságát valamely kereset érdekében vitassa, amit tilt az ítélkezési gyakorlat. A Törvényszék ily módon elferdítette a jogellenességi kifogás elfogadhatóságával és terjedelmével kapcsolatos ítélkezési gyakorlatot, amelyre ugyanakkor helytállóan hivatkozott a megtámadott ítélet 30. és 31. pontjában.

65 F. Carreras Sequeros és társai úgy vélik, hogy a Tanács által előadott érveket el kell utasítani.

– A Bíróság álláspontja

66 Az EUMSZ 277. cikk értelmében az Unió intézményei, szervei, vagy hivatalai által elfogadott általános hatállyal bíró jogi aktusokra vonatkozó jogvitában bármelyik fél élhet az EUMSZ 263. cikk második bekezdésében meghatározott eszközökkel annak érdekében, hogy az Európai Unió Bírósága előtt a szóban forgó jogi aktus alkalmazhatatlanságára hivatkozzon.

67 Ez a rendelkezés azon általános elv kifejeződése, amely minden fél számára biztosítja azt a jogot, hogy annak a határozatnak a megsemmisítése céljából, amelynek ő a címzettje, járulékosan vitassa az e határozat jogi alapját képező általános hatállyal bíró jogi aktusok érvényességét (lásd ebben az értelemben: 1979. március 6-i Simmenthal kontra Bizottság ítélet, 92/78, EU:C:1979:53, 777. o., 39. pont; 1984. január 19-i Andersen és társai kontra Parlament ítélet, 262/80, EU:C:1984:18, 6. pont).

68 Mivel az EUMSZ 277. cikknek nem célja az, hogy lehetővé tegye valamely fél számára bármely általános hatállyal bíró jogi aktus alkalmazhatóságának valamely kereset érdekében történő vitatását, azon aktusnak, amelynek a jogellenességére hivatkoznak, a kereset tárgyát képező ügyben közvetlenül vagy közvetve alkalmazandónak kell lennie (lásd ebben az értelemben: 1966. július 13-i Olaszország kontra Tanács és Bizottság ítélet, 32/65, EU:C:1966:42, 563. és 594. o.).

69 Ily módon – az egyedi határozatokkal szemben indított megsemmisítés iránti keresetekkel összefüggésben – a Bíróság elismerte, hogy érvényesen képezhetik jogellenességi kifogás tárgyát egy általános hatállyal bíró jogi aktus azon rendelkezései, amelyek az említett határozatok alapját képezik (lásd ebben az értelemben többek között: 1981. október 28-i Krupp Stahl kontra Bizottság ítélet, 275/80 és 24/81, EU:C:1981:247, 32. pont; 1985. július 11-i Salerno és társai kontra Bizottság és Tanács ítélet, 87/77, 130/77, 22/83, 9/84 és 10/84, nem tették közzé, EU:C:1985:318, 36. pont), vagy amelyek közvetlen jogi kapcsolatban állnak ezekkel a határozatokkal (lásd ebben az értelemben többek között: 1965. március 31-i Macchiorlati Dalmas kontra Főhatóság ítélet, 21/64, EU:C:1965:30, 227. és 245. o.; 2003. szeptember 9-i Kik kontra OHIM ítélet, C-361/01 P, EU:C:2003:434, 76. pont; 2005. június 28-i Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság ítélet, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P és C-213/02 P, EU:C:2005:408, 237. pont).

70 A Bíróság ezzel szemben megállapította, hogy elfogadhatatlan az azon általános hatállyal bíró jogi aktussal szemben felhozott jogellenességi kifogás, amely jogi aktusnak a megtámadott egyedi határozat nem képezi a végrehajtási intézkedését (lásd ebben az értelemben: 2000. október 5-i Tanács kontra Chvatal és társai ítélet, C-432/98 P és C-433/98 P, EU:C:2000:545, 33. pont).

71 A jelen ügyben a Tanács előadja, hogy a megtámadott ítélet 35. pontjában a Törvényszék egyrésztől tévesen minősítette „közvetlen jogi kapcsolatnak” a vitatott határozatok és a személyzeti szabályzat X. melléklete új 6. cikkének első bekezdése közötti kapcsolatot, másrészt pedig tévesen állapította

meg, hogy mivel ezen első albekezdés a személyzeti szabályzat X. melléklete új 6. cikke második bekezdése első francia bekezdésének következménye, az előbbi – legalábbis közvetve – alkalmazni kell az említett határozatokra.

- 72 Ezt az érvelést nem lehet elfogadni.
- 73 A vitatott határozatok ugyanis kétségtelenül a személyzeti szabályzat X. melléklete új 6. cikke második bekezdésének első francia bekezdésén alapulnak, amely pusztán az éves szabadságnak az e cikk első bekezdésével bevezetett végleges rendszerére való fokozatos áttérést megszervező átmeneti rendelkezést képez, többek között a személyzet – F. Carreras Sequeroshoz és társaihoz hasonló – már 2014. január 1-jén harmadik országban szolgálatot teljesítő érintett tagjai esetében a korábbi rendszer hirtelen változásával kapcsolatos hatások elkerülése vagy mérséklése céljából.
- 74 Mivel az átmeneti időszak, jellegéből fakadóan, az egyik rendszerről egy másikra való fokozatos áttérés megszervezését szolgálja, amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 34. pontjában helytállóan megállapította, a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot akkor, amikor ebből a megállapításból azt a következtetést vonta le, hogy kapcsolat áll fenn a személyzeti szabályzat X. melléklete új 6. cikkének két bekezdése között. A személyzeti szabályzat X. melléklete 6. cikkének második bekezdésében előírt átmeneti időszakot ugyanis csak az említett cikk első bekezdésével létrehozott végleges rendszer elfogadása igazolja.
- 75 E körülmények között a megtámadott ítélet 35. és 39. pontjában a Törvényszék helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a vitatott határozatok a személyzeti szabályzat X. mellékletének 6. cikkével 2014. január 1-jétől életbe léptetett rendszer végrehajtási intézkedéseit képezik, valamint hogy közvetlen jogi kapcsolatban állnak ezzel a rendszerrel, így módon F. Carreras Sequeros és társai hivatkozhatnak az éves szabadság személyzeti szabályzat X. melléklete 6. cikkének első bekezdésében meghatározott végleges rendszerének jogellenességére.
- 76 Hozzá kell fűzni, hogy az ezzel ellentétes, a Tanács által képviselt értelmezés hatásaként – az éves szabadság 2014. január 1-jétől meghatározott rendszerével szemben felhozott jogellenességi kifogás vizsgálata keretében – mesterségesen válna ketté ezen egyetlen és ugyanazon rendszer végleges időszaka és átmeneti időszakai.
- 77 A Tanács fellebbezési és csatlakozó fellebbezési első jogalapjának második részét tehát mint megalapozatlant kell elutasítani, következésképpen pedig az első jogalapot teljes egészében kell elutasítani.

A Bizottság első fellebbezési jogalapjáról és a Tanács fellebbezési és csatlakozó fellebbezési második jogalapjáról, amely a Charta 31. cikke (2) bekezdésének és a 2003/88 irányelvnek az értelmezésével, valamint az éves fizetett szabadsághoz való jog megsértésének megállapításával összefüggésben a téves jogalkalmazáson alapul

- 78 A Törvényszéknek a megtámadott ítélet 61–97. pontjában szereplő értékelésére irányuló e jogalpok alátámasztása céljából a Bizottság és a Tanács lényegében négy részt alakít ki.

Az uniós intézményekkel szemben az irányelvek felhívhatóságának lehetőségét illetően a téves jogalkalmazásra, illetve a Charta 31. cikkének a 2003/88 irányelvvel összefüggésben értelmezett (2) bekezdésében előírt éves fizetett szabadsághoz való jog terjedelmének téves meghatározására alapított első két részről

– A felek érvelése

- 79 Az első részben a Tanács azt rója fel a Törvényszékkel szemben, hogy a megtámadott ítélet 61. pontjában három olyan helyzetet határozott meg, amelyekben hivatkozni lehet az uniós intézményekkel szemben egy olyan irányelvre, amelynek a tagállamok a címzettjei, ami sérti azt az elvet, amely szerint egy ilyen jogi aktus önmagában nem róhat kötelezettségeket ezekre az intézményekre a személyi állományukkal fennálló kapcsolatukat illetően, a 2013. szeptember 19-i Bizottság kontra Strack (felülvizsgálat) ítélet (C-579/12 RX-II, EU:C:2013:570) 40. és 46. pontjából eredő, igencsak viszonylagos, egyetlen apró eltéréstől eltekintve.
- 80 A Tanács álláspontja szerint a Törvényszék által említett három helyzet egyike sem igazolhatja az uniós intézményekkel szemben a 2003/88 irányelv felhívhatóságának lehetőségét. Ezen túlmenően, a megtámadott ítéletből nem tűnik ki egyértelműen az, hogy a Törvényszék a felhívhatóság mely esetét akarta alkalmazni a jelen ügyben, sem az, hogy milyen mértékben támasztják alá az említett ítélet rendelkező részét az ítélet 61. pontjában szereplő megállapítások.
- 81 A Tanács csatlakozó fellebbezésére adott válaszában a Bizottság úgy véli, hogy nehezen érthető, hogy a megtámadott ítélet 61. pontja szolgál-e azon következtetések alapjául, amelyek szerint a 2003/88 irányelv érvényesíthető az uniós jogalkotóval szemben, a Charta 31. cikkének (2) bekezdését pedig az említett irányelv tükrében kell értelmezni. Amennyiben azonban a Bíróság úgy vélné, hogy a Törvényszék érdemi érvelése az irányelvek uniós intézményekkel szembeni felhívhatóságának a megtámadott ítélet 61. pontjában jelzett feltételein alapul, a Bizottság pontosítja, hogy – a Tanácshoz hasonlóan – ő is kifogásolja ezt a pontot.
- 82 A második részben a Bizottság és a Tanács – amelyekhez a Parlament is csatlakozik – azzal érvel, hogy az uniós jogalkotót nem kötheti a 2003/88 irányelv teljes tartalma, amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 69–72. pontjában tévesen megállapította, valamint hogy ez az irányelv nem illeszthető az elsődleges jogba.
- 83 A Bizottság szerint ugyanis – a Bíróság ítélkezési gyakorlatának megfelelően – minimális védelmet biztosító szabályként kizárólag a 2003/88 irányelv 7. cikkének a lényegét, nem pedig ezen irányelv valamennyi rendelkezését lehet figyelembe venni a személyzeti szabályzat éves szabadsághoz való jogra vonatkozó valamely rendelkezése jogszerűségének a – Charta 31. cikkének (2) bekezdésére tekintettel történő – járulékos felülvizsgálata során.
- 84 A Tanács hozzáfűzi, hogy a jelen ügyben a Törvényszék olyan hibás következtetéssel ferdítette el a Charta 52. cikke (7) bekezdésének hatályát, amely a személyzeti szabályzat X. mellékletének új 6. cikkét bevezető 1023/2013 rendelet jogszerűségének a 2003/88 irányelv rendelkezéseire tekintettel történő felülvizsgálatát eredményezte, továbbá hogy a Törvényszék ily módon – a normák hierarchiájának figyelmen kívül hagyásával – beemelte az elsődleges jogba a 2003/88 irányelvet.
- 85 A Bizottság és a Tanács szerint ez a téves jogalkalmazás különösen nyilvánvaló, mivel ennek eredményeként a Törvényszék a megtámadott ítélet 73–83. pontjában a 2003/88 irányelv 14. és 23. cikkére tekintettel vizsgálta felül a személyzeti szabályzat X. melléklete új 6. cikkének jogszerűségét, holott ezeket a rendelkezéseket nem lehet figyelembe venni. A Bizottság e tekintetben emlékeztet arra, hogy az EUMSZ 336. cikk éppen az uniós jogalkotóra ruhazza az uniós intézmények személyzete és az uniós intézmények közötti munkaviszonyokra alkalmazandó szabályok

megállapításával kapcsolatos hatáskört. Ily módon maga az elsődleges jog biztosította ezen intézmények számára a saját személyzetükre alkalmazandó jog megállapításával kapcsolatos hatáskört, anélkül hogy ezt a személyzetet a másodlagos jog egyéb rendelkezéseinek hatálya alá vonta volna.

- 86 F. Carreras Sequeros és társai azzal érvelnek, hogy ez a két rész hatástalan és – mindenesetre – megalapozatlan.

– *A Bíróság álláspontja*

- 87 A Törvényszék – miután a megtámadott ítélet 60. pontjában emlékeztetett arra, hogy a 2003/88 irányelv rendelkezéseit nem lehet olyannak tekinteni, mint amelyek kötelezettségeket rónak az uniós intézményekre a személyi állományukkal fennálló kapcsolatukat illetően, a Törvényszék az említett ítélet 61. pontjában három olyan helyzetet határozott meg, amelyekben az intézmények nem „[zárhatják ki], hogy az ebben az irányelvben megfogalmazott szabályok vagy elvek [velük] szemben is felhozhatók legyenek”.
- 88 A Törvényszék először is jelezte, hogy ez a helyzet akkor, amikor ezek a szabályok vagy elvek „pusztán sajátos kifejeződését jelentik a Szerződés alapvető szabályainak és az általános jogelveknek, amelyek az említett intézményekre közvetlenül alkalmazandók”. A Törvényszék másodszor úgy vélte, hogy „valamely irányelv akkor is kötheti az intézményeket, amikor az a szervezeti önállósága keretében és a személyzeti szabályzat szabta korlátok között az irányelvben szereplő különleges kötelezettségnek kívánt eleget tenni, vagy abban az esetben, ha valamely általános hatályú belső végrehajtási aktus maga kifejezetten az uniós jogalkotó által a Szerződések alapján meghozott intézkedésekre utal”. Végezetül, harmadszor, úgy vélte, hogy „az intézményeknek az őket terhelő lojalitási kötelezettségnek megfelelően munkáltatóként figyelembe kell venniük az uniós szinten elfogadott jogi rendelkezéseket”.
- 89 Anélkül, hogy általánosságban határozatot kellene hozni arról, hogy a megtámadott ítélet 61. pontjában a Törvényszék mennyire pontosan határozta meg az irányelvek valamely uniós intézménnyel szembeni felhívhatóságának három eltérő helyzetét, a jelen ügyben szóban forgó egyetlen irányelvet, a 2003/88 irányelvet illetően mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy a Törvényszék ezen ítélet 64. pontjában elvetette F. Carreras Sequeros és társai azon érvét, amely szerint a személyzeti szabályzat 1e. cikkének (2) bekezdése az ezen irányelvre visszautaló, általános hatállyal bíró belső végrehajtási jogi aktust képez. Ezzel a Törvényszék kizárta – amint az ebből a 64. pontból kifejezetten kitűnik –, hogy F. Carreras Sequeros és társai a személyzeti szabályzat 1e. cikkének (2) bekezdésére és az említett irányelvre hivatkozhassanak azzal a céllal, hogy járulékosan megállapíttassák a személyzeti szabályzat X. melléklete új 6. cikkének alkalmazhatatlanságát.
- 90 Következésképpen, amennyiben a Tanács a Törvényszék által a megtámadott ítélet 61. pontjában kiemelt második helyzetet kifogásolja, amennyiben az ahhoz kapcsolódó értékelés nem támasztja alá ezen ítélet rendelkező részét, a Tanács érvét mint hatástalant kell elutasítani.
- 91 Ezután, a megtámadott ítélet indokolásának egyetlen pontjából sem tűnik ki, hogy a Törvényszék az említett ítélet 61. pontjában meghatározott és a jelen ítélet 88. pontjában felidézett harmadik helyzetet alkalmazta. Ennélfogva a Tanács érvének az erre a harmadik helyzetre vonatkozó része szintén hatástalan.
- 92 Végül, a Törvényszék többek között az említett ítélet 69–83. pontjában vette figyelembe a 2003/88 irányelv valamely uniós intézménnyel szembeni felhívhatóságának első, a megtámadott ítélet 61. pontjában meghatározott helyzetét, amely szerint ez a teljes irányelv a Szerződés alapvető szabályainak és az általános elveknek a sajátos kifejeződését képezi.

- 93 Elegendő ugyanakkor megállapítani, hogy a megtámadott ítélet rendelkező része nem az ezen ítélet 69–83. pontjában szereplő megfontolásokon, hanem az említett ítélet 84–113. pontjában kifejtett indokoláson alapul, amely révén a Törvényszék megállapította, hogy F. Carreras Sequeros és társai éves fizetett szabadsághoz való jogát – a Charta 31. cikkének (2) bekezdésében említett e jog jellegének és céljának megsértésével – nem igazolt módon sértették meg.
- 94 A Bizottság első fellebbezési jogalapjának, valamint a Tanács második fellebbezési és csatlakozó fellebbezési jogalapjának első két részét tehát mint hatástalanokat kell elutasítani.

A Charta 31. cikkének (2) bekezdésében kimondott jog jellegét és célját illetően a téves jogalkalmazásra alapított harmadik részről

– A felek érvelése

- 95 A Bizottság és a Tanács azzal érvel, hogy téves a Törvényszék által a megtámadott ítélet 88. pontjában tett azon megállapítás, amely szerint a Charta 31. cikkének (2) bekezdésében említett éves szabadsághoz való jog a munkavállalók élet- és munkakörülményeinek javítását hivatott elősegíteni.
- 96 Ezt a célt nem említi ez a cikk, amelynek a címe kizárólag a „[t]isztességes és igazságos munkafeltételek[et]” említi. A Bíróság – megtámadott ítélet 84. pontjában hivatkozott – ítélkezési gyakorlatában felidézetteknek megfelelően, ezen intézmények szerint az éves szabadsághoz való jog célja az, hogy a kikapcsolódásra és szabad időtöltésre alkalmas idő álljon a rendelkezésére.
- 97 A Bizottság hozzáfűzi, hogy az érdekeltek élet- és munkakörülményeinek javítására irányuló célkitűzés a Charta 31. cikkének a 2003/88 irányelvvel összefüggésben értelmezett (2) bekezdéséből sem következik, ahogyan azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 70. pontjában megállapította. Semmi nem indokolja ugyanis a 2003/88 irányelv 7. cikktől eltérő rendelkezéseinek a Charta 31. cikkének (2) bekezdésében garantált éves szabadsághoz való jog tartalmába való beépítését.
- 98 Ezen egyáltalán nem változtatnak a megtámadott ítélet 85. pontjában a – kétségtelenül az Unió szociálpolitikai célkitűzéseire vonatkozó – EUMSZ 151. és EUMSZ 153. cikkre való hivatkozások. E rendelkezések nem relevánsak a jelen ügyben, mivel egy, az EUMSZ 336. cikk alapján elfogadott jogalkotási aktus Charta 31. cikkének (2) bekezdésével való összeegyeztethetőségének értékeléséről van szó.
- 99 Végezetül, két másik okból kifolyólag szintén téves a Törvényszék által a megtámadott ítélet 90. pontjában tett azon megállapítás, amely szerint az éves szabadság napjai számának a személyzeti szabályzat X. mellékletének új 6. cikke általi csökkentése nem tekinthető összeegyeztethetőnek az érdekeltek élet- és munkakörülményei javításának elősegítésére irányuló elvvel.
- 100 Egyrészt – a Bizottság szerint – a Bíróság egyik ítéletéből sem tűnik ki, hogy az élet- és munkakörülmények javítása önmagában a Szerződések valamely alapvető szabályának vagy egy általános elvnek a sajátos kifejeződését képezi. Éppen ellenkezőleg: a Bíróság a 2008. december 22-i Centeno Mediavilla és társai kontra Bizottság ítéletben (C-443/07 P, EU:C:2008:767, 60. és 99. pont) elismerte, hogy amennyiben a jogalkotó az EUMSZ 336. cikk alapján jár el, a tisztviselők jogai bármikor módosíthatók, még akkor is, ha a módosított rendelkezések kevésbé kedvezőek, mint a korábbiak.
- 101 Másrészt – a Tanács álláspontja szerint – nem az a kérdés, hogy az éves szabadság napjai számának csökkentése összeegyeztethető-e az élet- és munkakörülmények javításának elvével, hanem az, hogy az éves szabadság napjainak az Unió tisztviselőit és alkalmazottait megillető száma sérti-e az éves szabadsághoz, az egészségükhöz, valamint a biztonságukhoz való jogukat.

- 102 Márpedig a Bizottság és a Tanács szerint a személyzeti szabályzat X. mellékletének új 6. cikke tiszteletben tartja a Charta 31. cikkének (2) bekezdésében garantált éves fizetett szabadsághoz való jog alapvető tartalmát, mivel az éves szabadság napjainak az ezen új 6. cikkel jogilag biztosított száma – azaz 2016. január 1-jétől 24 nap – továbbra is meghaladja a 2003/88 irányelv 7. cikkében megkövetelt minimális négy hetet, azaz a 20 napot. Az éves szabadság napjai számának az ebben az intézkedésben eszközölt csökkentése – a Törvényszék által a megtámadott ítélet 90. pontjában megállapítottakkal ellentétben – önmagában nem minősülhet jogellenesnek.
- 103 A Parlament csatlakozik ehhez az elemzéshez. Hozzáfűzi, hogy mivel még a személyzeti szabályzat X. mellékletének uniós jogalkotó általi módosítását követően is a szabadság elegendő – a jelen ügyben a hatályos uniós minimumkövetelményeket meghaladó – számú napjai állnak a szóban forgó tisztviselők és alkalmazottak rendelkezésére, nem sérült az éves fizetett szabadsághoz való alapvető jog.
- 104 F. Carreras Sequeros és társai mindenekelőtt azzal érvelnek, hogy a jelen fellebbezések keretében az érintett intézmények nem fejtik ki világosan, hogy érvelésüknek milyen mértékben kellene a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését eredményeznie. Ugyanis még az a feltételezés, hogy a Charta 31. cikke (2) bekezdésének nem célja a munkavállalók élet- és munkakörülményei javításának elősegítése, sem változtat azon, hogy az vitathatatlanul a munkavállalók egészsége és biztonsága EUMSZ 153. cikk (1) bekezdése értelmében vett védelmének javítására irányul.
- 105 Márpedig a Törvényszék megállapította, hogy sértené az uniós szociális jog ezen alapvető elvét, ha az uniós jogalkotó jogosult lenne jelentős mértékben csökkenteni az éves fizetett szabadság időtartamát annak bizonyítása nélkül, hogy valóban kiegyensúlyozottan mérlegelte a szóban forgó érdekeket. Ennélfogva – F. Carreras Sequeros és társai szerint – a Törvényszék helytállóan határozott úgy, hogy aránytalan a harmadik országokban szolgálatot teljesítő alkalmazottak éves fizetett szabadsághoz való jogának csökkentése.
- 106 F. Carreras Sequeros és társai hozzáfűzik, hogy a megtámadott ítélet a Bíróság azon ítélkezési gyakorlatát (2018. november 6-i Bauer és Willmeroth ítélet, C-569/16 és C-570/16, EU:C:2018:871, 81–84. pont) követi, amely szerint a munkavállalóknak joguk van az éves fizetett szabadságra, amelynek időtartamát progresszíven, tehát az élet- és munkakörülmények javítása céljából kell harmonizálni. A Charta 31. cikkének (2) bekezdését nem szabad eltérően értelmezni attól az elvtől, amelyet tükrözni hivatott.
- 107 Egyebekben az uniós intézmények tévesen vezetnek le a megtámadott ítéletből az állítólagos „csökkentés tilalmának az elvét”, holott az említett ítélet 90. pontjában a Törvényszék kifejezetten ennek az ellenkezőjét állapította meg. Ebből az ítéletből ugyanis kitűnik, hogy az egyetlen korlát, amelyet a Törvényszék az uniós jogalkotóval szemben az éves szabadság időtartama csökkentésének előírásával összefüggésben előír, az az, hogy legalábbis kiegyensúlyozottan mérlegelje a szóban forgó érdekeket.
- 108 F. Carreras Sequeros és társai szerint a jelen ügyben az 1023/2013 rendelet preambulumbekendései egyáltalán nem tükrözik, hogy bármiféle módon figyelembe vették volna az éves fizetett szabadsághoz való alapvető jog sajátos jellegét és célját, ily módon a Törvényszék helytállóan adott helyt jogellenességi kifogásuknak. Emellett az uniós intézményekre háruló e korlát megfelel az EUMSZ 296. cikkben említett indokolási kötelezettségnek is.

– A Bíróság álláspontja

- 109 Amint az a megtámadott ítélet 84–97. pontjából következik, a Törvényszék úgy vélte, hogy az uniós jogalkotó a személyzeti szabályzat X. melléklete új – a harmadik országokban szolgálatot teljesítő tisztviselők és alkalmazottak éves szabadsága napjainak a számát jelentős mértékben csökkentő – 6. cikkének elfogadásával megsértette az éves szabadsághoz való, a Charta 31. cikkének (2) bekezdésében

- védett jogot, még ha az éves szabadság napjainak az ezen új cikkben meghatározott száma mindenesetre meg is haladja a minimális éves szabadságnak a 2003/88 irányelv 7. cikkének (1) bekezdésében előírt négyhetes időtartamát.
- 110 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy egyrészt – amint az a Charta 51. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik – a Charta rendelkezéseinek címzettjei többek között az uniós intézmények, amelyek következképpen kötelesek tiszteletben tartani a Chartában rögzített jogokat. Másrészt, mivel a Charta 31. cikkének (2) bekezdése – az EUSZ 6. cikk (1) bekezdésének megfelelően – a Szerződések rendelkezéseivel azonos jogi kötőerővel bír, azt az uniós jogalkotónak különösen akkor kell tiszteletben tartania, ha az EUMSZ 336. cikk alapján a személyzeti szabályzathoz hasonló jogi aktust alkot (2013. szeptember 19-i Bizottság kontra Strack [felülvizsgálat] ítélet, C-579/12 RX-II, EU:C:2013:570, 39. és 58. pont).
- 111 A Charta 31. cikkének (2) bekezdése minden munkavállaló vonatkozásában rögzíti az éves fizetett szabadság időszakához való jogot, ezen időszak pontos időtartamát azonban nem határozza meg pontosan (lásd ebben az értelemben: 2018. november 6-i Bauer és Willmeroth ítélet, C-569/16 és C-570/16, EU:C:2018:871, 85. pont; 2018. november 6-i Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften ítélet, C-684/16, EU:C:2018:874, 74. pont). Ennélfogva, amint arra a főtanácsnok indítványának 64. pontjában rámutatott, az éves fizetett szabadsághoz való, a Charta e rendelkezésében rögzített alapvető jog – legalábbis e szabadság időtartamát illetően – jogszabályi pontosítást igényel.
- 112 A Charta 31. cikkéhez fűzött magyarázatok szerint – amelyeket az EUSZ 6. cikk (1) bekezdésének harmadik albekezdése és a Charta 52. cikkének (7) bekezdése szerint figyelembe kell venni a Charta értelmezése során – a Charta 31. cikkének (2) bekezdése a 2003/88 irányelvvel felváltott és egységes szerkezetbe foglalt, a munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló, 1993. november 23-i 93/104/EK tanácsi irányelven (HL 1993. L 307., 18. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 2. kötet, 197. o.) alapul (lásd ebben az értelemben: 2013. szeptember 19-i Bizottság kontra Strack [felülvizsgálat] ítélet, C-579/12 RX-II, EU:C:2013:570, 27., 28. és 39. pont; 2018. november 6-i Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften ítélet, C-684/16, EU:C:2018:874, 52. és 53. pont).
- 113 Mindemellett az uniós szociális jog alapvető és kötelező erejű elveként a Charta 31. cikkének (2) bekezdésében rögzített éves fizetett szabadsághoz való jog, ugyanezen magyarázatok szerint, különféle eszközökből is eredhet, amelyeket vagy a tagállamok dolgoztak ki uniós szinten – mint például a munkavállalók alapvető szociális jogairól szóló közösségi charta –, vagy amelyek kidolgozásában a tagállamok együttműködtek, vagy amelyekhez csatlakoztak, mint például az Európai Szociális Charta, amelynek az összes tagállam a részes fele, és amely két eszközt az EUMSZ 151. cikk említi (lásd ebben az értelemben többek között: 2013. szeptember 19-i Bizottság kontra Strack [felülvizsgálat] ítélet, C-579/12 RX-II, EU:C:2013:570, 26. és 27. pont; 2018. november 6-i Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften ítélet, C-684/16, EU:C:2018:874, 70–73).
- 114 Konkrétabban: a Charta 31. cikkének (2) bekezdéséhez fűzött magyarázatok emlékeztetnek arra, hogy ez a rendelkezés az Európai Szociális Charta 2. cikkén és a munkavállalók alapvető szociális jogairól szóló közösségi charta 8. pontján alapul, amelyek mindegyike kijelenti, hogy minden munkavállalónak joga van az éves fizetett szabadsághoz, az Európai Szociális Charta 2. cikke pedig garantálja, hogy legalább négyhetes időtartamra nyújtanak ilyen szabadságot.
- 115 Ily módon a Charta 31. cikkének (2) bekezdéséhez fűzött magyarázatokból kitűnik, hogy a magyarázatokban a 2003/88 irányelvre való hivatkozás nem a teljes irányelvre utal – amint azt a Törvényszék tévesen állapította meg a megtámadott ítélet 69–83. pontjában –, amely irányelv tárgya ráadásul tágabb körű, mint a Charta 31. cikkének (2) bekezdésében rögzített jogok, hanem ez a hivatkozás az irányelv azon rendelkezéseire utal, amelyek a Charta e rendelkezésében rögzített éves fizetett szabadsághoz való alapvető jogot tükrözik és pontosítják. A Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében ez a helyzet a 2003/88 irányelv 7. cikkének (1) bekezdésével, amely előírja a legalább négy

- hét éves fizetett szabadsághoz való jogot (lásd ebben az értelemben: 2018. október 4-i Dicu ítélet, C-12/17, EU:C:2018:799, 24. és 25. pont; 2018. december 13-i Hein ítélet, C-385/17, EU:C:2018:1018, 22. és 23. pont).
- 116 E tekintetben, amint azt a személyzeti szabályzat 1e. cikkének (2) bekezdése megerősíti, továbbá amint azt a jelen fellebbezésekben érintett uniós intézmények elismerik, a 2003/88 irányelv 7. cikkének (1) bekezdésében szereplő minimumkövetelmények – amennyiben biztosítják, hogy minden munkavállaló legalább négy hét éves fizetett szabadságban részesüljön – a személyzeti szabályzat elválaszthatatlan részét képezik, és azokat a személyzeti szabályzatban található kedvezőbb rendelkezések hiányában alkalmazni kell az uniós intézmények tisztviselőire és alkalmazottaira (lásd ebben az értelemben: 2013. szeptember 19-i Bizottság kontra Strack [felülvizsgálat] ítélet, C-579/12 RX-II, EU:C:2013:570, 51. és 56. pont).
- 117 A 2003/88 irányelv 7. cikkének (1) bekezdéséhez hasonló olyan rendelkezés, amely az uniós jogban pontosítja a minden munkavállalót megillető éves fizetett szabadság minimális időtartamát, e célból igazodva az Európai Szociális Charta 2. cikkében előírt időtartamhoz – amely cikk szintén alapját képezi a Charta 31. cikkének (2) bekezdésében rögzített éves fizetett szabadsághoz való alapvető jognak –, jellegénél fogva nem képezheti ezen alapvető jog megsértését. Az említett irányelv 7. cikkének (1) bekezdése ugyanis ezen alapvető jog konkretizálására szorítkozik.
- 118 Ebből következik, hogy nem tekinthető az éves fizetett szabadsághoz való alapvető jog megsértésének egy olyan uniós jogi rendelkezés, amely – a személyzeti szabályzat X. mellékletének új 6. cikkéhez hasonlóan – a 2003/88 irányelv 7. cikkének (1) bekezdésében előírt minimális négy hétnél hosszabb időtartamú éves fizetett szabadsághoz való jogot biztosít a munkavállalók számára.
- 119 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a személyzeti szabályzat X. melléklete új 6. cikkének második bekezdése értelmében a harmadik országokban szolgálatot teljesítő tisztviselők és alkalmazottak számára biztosított éves fizetett szabadság napjainak száma a – vitatott határozatokban érintett – 2014. évre 36 nap volt, a 2015. évre pedig 30 nap volt. Ezen új 6. cikk első bekezdése alapján ez a szám 2016. január 1-jétől kezdve 24-re csökkent, annak pontosítása mellett ugyanakkor – amint az a Törvényszék által elfogadott pervezető intézkedést követően a Bizottság által benyújtott, a szabadságokról szóló, 2013. december 16-i bizottsági határozat mellékletéből kitűnik, és a megtámadott ítélet 109. pontjában a Törvényszék által megállapítottakkal ellentétben –, hogy az Unió egyéb tisztviselőihez és alkalmazottaihoz hasonlóan ezekre a tisztviselőkre és alkalmazottakra ezen időponttól kezdve vonatkozik a személyzeti szabályzat 57. cikke, amely értelmében a tisztviselők naptári évenként a besorolási fokozat és az életkor függvényében legfeljebb 30 munkanap éves szabadságra jogosultak.
- 120 Egyáltalán nem változtat a jelen ítélet 118. és 119. pontjában tett megállapításokon az a körülmény, hogy a személyzeti szabályzat X. melléklete új 6. cikkének hatálybalépésétől kezdve az érintett tisztviselőket és alkalmazottakat fokozatosan megfosztották az éves fizetett szabadság bizonyos számú napjától, mivel – ezen új 6. cikk alapján – továbbra is olyan időtartamú éves fizetett szabadságra jogosultak, amely mindenesetre meghaladja a 2003/88 irányelv 7. cikkének (1) bekezdésében szereplő minimumkövetelményekből eredő időszakot.
- 121 Ehhez hozzá kell fűzni, hogy a személyzeti szabályzat X. mellékletének új 6. cikkéhez hasonló rendelkezés – a 2003/88 irányelv 7. cikkének (1) bekezdésében megkövetelt minimális négy hetet meghaladó időtartamú éves fizetett szabadságot előírásával – biztosítani tudja az éves szabadsághoz való jog kettős céljának teljesülését, azaz – a Bíróság ítélkezési gyakorlatának megfelelően – annak lehetővé tételét a munkavállaló számára, hogy kipihenhesse a rá háruló feladatok végrehajtását, valamint hogy rendelkezésére álljon a kikapcsolódásra és szabad időtöltésre alkalmas idő (lásd többek között: 2013. szeptember 19-i Bizottság kontra Strack [felülvizsgálat] ítélet, C-579/12 RX-II, EU:C:2013:570, 35. pont; 2018. november 6-i Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften ítélet, C-684/16, EU:C:2018:874, 32. pont).

- 122 A 2003/88 irányelv 7. cikkének (1) bekezdésében előírt minimumkövetelményeket meghaladó időtartamú éves fizetett szabadság meghatározásának emellett az is célja, hogy hozzájáruljon az Európai Szociális Charta 2. cikkében rögzített célkitűzés tiszteletben tartásához, amely cikket ugyanakkor a Törvényszék elmulasztott figyelembe venni a megtámadott ítélet indokolásában, különösen annak 87. pontjában.
- 123 Az Európai Szociális Charta e cikkéből következik ugyanis, hogy az e Charta szerződő felei megállapodtak abban, hogy az éves fizetett szabadság négyhetes minimális időszaka lehetővé teszi „az igazságos munkafeltételekhez való jog tényleges gyakorlásá[na]k biztosítását”.
- 124 Végezetül, a Bizottság állításával ellentétben, a munkavállalók alapvető szociális jogairól szóló közösségi charta 8. pontjára figyelemmel el kell ismerni – amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 88. pontjában megállapította –, hogy a Charta 31. cikkének (2) bekezdésében előírt éves szabadsághoz való jog főszabály szerint a munkavállalók élet- és munkakörülményeinek javítását hivatott elősegíteni.
- 125 Ennek megállapítása azonban – ellentétben a Törvényszék által a megtámadott ítélet 89. és 90. pontjában lényegében megállapítottakkal – egyáltalán nem jelentheti azt, hogy ezzel a célkitűzéssel összeegyeztethetetlennek kellene tekinteni egy olyan rendelkezést, amely jöllehet az éves fizetett szabadságnak a valamely korábbi rendelkezés értelmében az érintett munkavállalókat megillető napjai számának csökkentését eredményezi, annak időtartamát a 2003/88 irányelv 7. cikkének (1) bekezdésében előírt minimumkövetelményeket meghaladó szinten tartja, sem pedig, hogy az összeegyeztethetetlen volna a munkavállalók egészsége és biztonsága védelmének javítására irányuló célkitűzéssel, amelyhez ezek a minimumkövetelmények közvetlenül hozzájárulnak (lásd ebben az értelemben: 2013. szeptember 19-i Bizottság kontra Strack [felülvizsgálat] ítélet (C-579/12 RX-II, EU:C:2013:570, 44. pont).
- 126 Ebből következik, hogy – a Törvényszék által megállapítottakkal ellentétben – nem lehet úgy tekinteni, hogy sérti a Charta 31. cikkének (2) bekezdésében rögzített éves fizetett szabadsághoz való alapvető jog jellegét és célját a személyzeti szabályzat X. mellékletének új 6. cikkéhez hasonló olyan uniós rendelkezés, amelynek az a célja, hogy pontosítsa a harmadik országokban szolgálatot teljesítő tisztviselőket és alkalmazottakat megillető éves szabadsághoz való jog időtartamát, amennyiben mindenesetre a 2003/88 irányelv 7. cikkének (1) bekezdésében előírt minimumkövetelményeket meghaladó időtartamot biztosít számukra.
- 127 A fentiek összességéből következik, hogy a Törvényszék – anélkül, hogy értékelése során ne alkalmazta volna tévesen a jogot – nem állapíthatta meg, hogy az uniós jogalkotó a személyzeti szabályzat X. melléklete új 6. cikkének elfogadásával megsértette a Charta 31. cikkének (2) bekezdésében említett, az éves fizetett szabadsághoz való alapvető jogot, amennyiben a harmadik országokban szolgálatot teljesítő uniós tisztviselők és szerződéses alkalmazottak éves fizetett szabadságának az ezen új 6. cikkben rögzített időtartama mindenesetre továbbra is meghaladja a 2003/88 irányelv 7. cikkének (1) bekezdésében megkövetelt négyhetes minimális időszakot.
- 128 E körülmények között helyt kell adni a Bizottság első fellebbezési jogalapja harmadik részének, valamint a Tanács második fellebbezési és csatlakozó fellebbezési jogalapjának. Ennélfogva a megtámadott ítéletet anélkül kell hatályon kívül helyezni, hogy vizsgálni kellene e jogalapok negyedik részét, illetve a Bizottság és a Tanács azon többi fellebbezési jogalapját, valamint a Tanács azon többi csatlakozó fellebbezési jogalapját, amelyek az éves szabadsághoz való jog megsértése indokoltságának a Törvényszék általi értékelésére vonatkoznak.

A Törvényszékhez benyújtott keresetről

- 129 Az Európai Unió Bírósága alapokmánya 61. cikke első bekezdésének második mondata értelmében a Bíróság a Törvényszék határozatának hatályon kívül helyezése esetén az ügyet maga is érdemben eldöntheti, ha azt a per állása megengedi.
- 130 A jelen ügyben – figyelemmel különösen arra a körülményre, hogy az F. Carreras Sequeros és társai által a T-518/16. sz. ügyben benyújtott megsemmisítés iránti kereset olyan jogalapokra épül, amelyek a Törvényszék előtt kontradiktórius vita tárgyát képezték, és amelyek vizsgálata nem igényli semmiféle további pervezető intézkedés elfogadását vagy az iratok elemzését – a Bíróság úgy véli, hogy a per állása megengedi a jogvita eldöntését, továbbá hogy arról érdemben kell dönten.
- 131 Ez a kereset négy, az alábbiak megsértésére alapított jogalapra épül: az éves szabadsághoz való jog jellege és célja, az egyenlő bánásmód általános elve, a bizalomvédelem elve, illetve a magán- és családi élet tiszteletben tartásához való jog.

Az első, az éves szabadsághoz való jog sajátos jellegének és céljának megsértésére alapított jogalapról

- 132 F. Carreras Sequeros és társai lényegében előadják, hogy a személyzeti szabályzat X. melléklete új 6. cikkének elfogadásával az uniós jogalkotó megsértette az éves szabadsághoz való jog sajátos jellegét és célját.
- 133 E tekintetben azonban elegendő megállapítani, hogy a jelen ítélet 110–127. pontjában kifejtett okok miatt ezt a jogalapot mint megalapozatlant kell elutasítani, mivel az éves fizetett szabadságnak a 2003/88 irányelv 7. cikkének (1) bekezdésében előírt minimumkövetelményeket meghaladó mértékben a személyzeti szabályzat X. mellékletének új 6. cikke által meghatározott időtartama nem sérti F. Carreras Sequeros és társai éves fizetett szabadsághoz való, a Charta 31. cikkének (2) bekezdésében rögzített alapvető jogának jellegét és célját.

A második, az egyenlő bánásmód általános elvének megsértésére alapított jogalapról

- 134 F. Carreras Sequeros és társai egyrészt azzal érvelnek, hogy éves szabadságuk napjai számának csökkentése sérti az egyenlő bánásmód elvét, mivel nem veszi figyelembe azt a sajátos helyzetet, amely megkülönbözteti a harmadik országban szolgálatot teljesítő tisztviselőket és alkalmazottakat az Unióban szolgálatot teljesítő személyzettől, és amely alapvetően annak tudható be, hogy életkörülményeik nehezebbek, gyakoribb időszakos mobilitás vonatkozik rájuk, és két lakóhelyet – azaz egy szolgálati és egy családi lakóhelyet – kell fenntartaniuk.
- 135 Másrészt előadják, hogy az Unióban szolgálatot teljesítő tisztviselők és alkalmazottak esetétől eltérően az uniós jogalkotó a harmadik országokban szolgálatot teljesítő tisztviselők és alkalmazottak vonatkozásában nem írta elő, hogy az életkor és a besorolási fokozat függvényében éves pótszabadság illetheti meg őket a személyzeti szabályzat 57. cikkében előírt 30 munkanapos felső határig.
- 136 A Tanács és a Parlament által támogatott Bizottság vitatja e jogalap megalapozottságát.
- 137 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az egyenlő bánásmódnak az uniós közszolgálati jogra alkalmazandó elve (lásd ebben az értelemben: 2008. december 22-i Centeno Mediavilla és társai kontra Bizottság ítélet, C-443/07 P, EU:C:2008:767, 76. pont) megköveteli, hogy az összehasonlítható helyzeteket ne kezeljék eltérő módon, és hogy a különböző helyzeteket ne kezeljék egyenlő módon,

hacsak ez a bánásmód objektíve nem igazolt (lásd ebben az értelemben: 2007. szeptember 11-i Lindorfer kontra Tanács ítélet, C-227/04 P, EU:C:2007:490, 63. pont; 2010. április 15-i Gualtieri kontra Bizottság ítélet, C-485/08 P, EU:C:2010:188, 70. pont).

- 138 A jelen ügyben, F. Carreras Sequerosnak és társainak a jelen ítélet 134. pontjában említett érvelését illetően meg kell állapítani, hogy a Bizottság által kiemelt azon többi előnytől függetlenül, amelyek a személyzeti szabályzat X. mellékletének 5., 10. és 24. cikke értelmében a harmadik országban szolgálatot teljesítő tisztviselőket és alkalmazottakat a lakhatás, az életkörülmények alapján járó különleges juttatás, illetve a kiegészítő egészségbiztosítás területén megilletik, az uniós jogalkotó a 2014. évi reform elfogadásakor e tisztviselők és alkalmazottak számára fenntartotta azt a lehetőséget, hogy sajátos helyzetükre figyelemmel a személyzeti szabályzat X. melléklete 8. cikkének (1) bekezdése és 9. cikkének (2) bekezdése alapján különleges pótszabadságot igényeljenek, amely – attól függően, hogy mennyire megterhelők a munkavégzés helyén fennálló életkörülmények – legfeljebb tizenöt napig terjedhet, és amely hozzáadódik a személyzeti szabályzatban az összes uniós tisztviselő vagy alkalmazott vonatkozásában elismert éves fizetett szabadsághoz való jogosultsághoz.
- 139 F. Carreras Sequeros-nak és társainak a jelen ítélet 135. pontjában ismertetett érvelését az ezen ítélet 119. pontjában kifejtett okok miatt el kell vetni.
- 140 Következésképpen a második jogalapot mint megalapozatlant kell elutasítani.

A harmadik, a bizalomvédelem elvének megsértésére alapított jogalapról

- 141 F. Carreras Sequeros és társai azzal érvelnek, hogy az éves szabadság napjainak az őket 2014. január 1-je előtt megillető száma a munkafeltételeik egyik alapvető és meghatározó feltételét képezte. Emellett az a hosszú időszak, amely során az uniós intézmények szükségesnek ítélték a szabadság napjainak ezt a számát, jogos elvárást keletkeztetett bennük azt illetően, hogy szakmai és magánéletüket a karrierjük teljes ideje alatt össze tudják egyeztetni, az uniós jogalkotó pedig meghiúsította ezt az elvárást.
- 142 A Bizottság és a beavatkozó felek cáfolják ezt az érvelést.
- 143 E tekintetben emlékeztetni kell arra egyrészt, hogy a tisztviselők és az adminisztráció közötti jogviszony nem szerződéses jellegű, hanem a személyzeti szabályzaton alapul. Ebből következik, hogy a tisztviselők jogait és kötelezettségeit a jogalkotó bármikor módosíthatja (2008. december 22-i Centeno Mediavilla és társai kontra Bizottság ítélet, C-443/07 P, EU:C:2008:767, 60. pont; 2010. március 4-i Angé Serrano és társai kontra Parlament ítélet, C-496/08 P, EU:C:2010:116, 82. pont).
- 144 Másrészt emlékeztetni kell arra, hogy a bizalomvédelem elvére való hivatkozás joga feltételezi, hogy az Unió hatáskörrel rendelkező hatóságai pontos, feltételhez nem kötött és egybehangzó, valamint hitelt érdemlő és megbízható forrásokból származó ígéreteket nyújtottak az érdekelt számára (2016. június 14-i Marchiani kontra Parlament ítélet, C-566/14 P, EU:C:2016:437, 77. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 145 Amint azonban azt a Bizottság és a beavatkozó felek anélkül állították, hogy F. Carreras Sequeros és társai ezt vitatták volna, ezen utóbbiak nem bizonyították, hogy az Unió hatáskörrel rendelkező hatóságai bármiféle ígéretet nyújtottak számukra arra vonatkozóan, hogy a személyzeti szabályzat X. mellékletének 6. cikke soha nem fogja módosítás tárgyát képezni.
- 146 Ebből következik, hogy a harmadik jogalapot mint megalapozatlant kell elutasítani.

A negyedik, a magán- és családi élet tiszteletben tartásához való jog megsértésére alapított jogalapról

- 147 F. Carreras Sequeros és társai azzal érvelnek, hogy a személyzeti szabályzat X. mellékletének új 6. cikke megakadályozza őket abban, hogy éves szabadságuk ideje alatt oly módon folytassák családi és szociális tevékenységeiket, ahogyan az korábban lehetséges volt. E tekintetben az egyiküket hozzák fel példaként, aki Pakisztánban teljesít szolgálatot, de Milanóban (Olaszország) rendelkezik lakóhellyel, és akinek végső soron évente mindössze tizenhat napja van arra, hogy az anyjukkal Athénban (Görögország) élő lányával fenntartsa a kapcsolatot.
- 148 F. Carreras Sequeros és társai álláspontja szerint aránytalan a munkakörülményeknek a magán- és családi életüket érintő romlása.
- 149 A Bizottság – amelynek érveit a Tanács és a Parlament is csatlakozik – cáfolja F. Carreras Sequeros és társai ezen érvelését.
- 150 E tekintetben – anélkül, hogy a jelen ügyben határozatot kellene hozni az F. Carreras Sequeros és társai állítása szerint a Charta 7. cikkében, illetve a Charta 31. cikkének (2) bekezdésében rögzített jogok között fennálló kapcsolatáról – meg kell állapítani, hogy kizárólag az éves szabadság napjainak a harmadik országokban szolgálatot teljesítő tisztviselők és alkalmazottak vonatkozásában elismert számára vonatkozik a személyzeti szabályzat X. mellékletének új 6. cikke, amelynek jogellenességére F. Carreras Sequeros és társai hivatkoznak.
- 151 Amint azzal a Tanács és a Parlament által támogatott Bizottság érvel, ez az új 6. cikk nem érinti a személyzeti szabályzat hatálya alá tartozó tisztviselőkre és alkalmazottakra alkalmazandó, az éves utazási költségek kiszámításával és az utazási idővel kapcsolatosakhoz hasonló azon általános rendelkezéseket, amelyek figyelembe veszik az érintett magán- és családi életét.
- 152 Ráadásul a személyzeti szabályzat X. mellékletének egyéb rendelkezései is figyelembe veszik a harmadik országokban szolgálatot teljesítő tisztviselők és alkalmazottak családi helyzetét. Ily módon e mellékletnek a lakhatási költségek megtérítésére, az utazási költségek megtérítésére, a költözési költségek viselésére, az ideiglenes szállás költségeire nyújtott juttatásra, illetve a kiegészítő egészségbiztosítási ellátásokra és az Unión kívül esetlegesen bekövetkező balesetekkel kapcsolatos balesetbiztosítási ellátásokra vonatkozó 18., 20–22., 24. és 25. cikke egyaránt alkalmazandó ezekre a tisztviselőkre és alkalmazottakra, valamint családjukra, illetve az előbbieket által eltartott személyekre.
- 153 Végül, az F. Carreras Sequeros és társai által az e jogalap alátámasztása céljából előadott, a jelen ítélet 147. pontjában említett példát illetően emlékeztetni kell arra, hogy egy uniós jogi aktus jogszerűségének az alapvető jogokra figyelemmel való értékelése semmi esetre sem támaszkodhat az e jogi aktus valamely konkrét esetben bekövetkező következményeire alapított állításokra (lásd ebben az értelemben: 1999. október 14-i Atlanta kontra Európai Közösség ítélet, C-104/97 P, EU:C:1999:498, 43. pont).
- 154 Ebből következik, hogy a negyedik jogalapot is mint megalapozatlant kell elutasítani.
- 155 Mivel a Bíróság egyik kereseti jogalaprak sem adott helyt, a keresetet el kell utasítani.

A költségekről

- 156 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, vagy ha a fellebbezés megalapozott, és a Bíróság maga hoz a jogvita kapcsán végleges határozatot, a Bíróság határoz a költségekről.

- 157 Az említett eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján, amelyet az eljárási szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a peresztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.
- 158 A jelen ügyben F. Carreras Sequerost és társait, mivel peresztesek lettek, a Tanács kérelmének megfelelően kötelezni kell a Tanács részéről a jelen fellebbezésekkel összefüggésben és a Törvényszék előtti eljárásban felmerült költségek viselésére. Mivel a Bizottság a Törvényszék előtt kérte F. Carreras Sequeros és társai költségek viselésére kötelezését, a Bíróság előtt azonban nem, F. Carreras Sequerost és társait kötelezni kell a Bizottság részéről a Törvényszék előtti eljárással kapcsolatban felmerült költségek viselésére, míg a Bizottságnak viselnie kell a jelen fellebbezésekkel kapcsolatos saját költségeit.
- 159 Az eljárási szabályzat 140. cikkének (1) bekezdése alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, az eljárásba beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket. A Törvényszék előtt indított keresettel összefüggésben beavatkozó félként eljáró és a Bíróság előtti eljárásban részt vevő Parlamentnek tehát viselnie kell a saját költségeit.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

- 1) **A Bíróság az Európai Unió Törvényszékének a 2018. december 4-i Carreras Sequeros és társai kontra Bizottság ítéletét (T-518/16, EU:T:2018:873) hatályon kívül helyezi.**
- 2) **A Bíróság a Francisco Carreras Sequeros, Mariola de las Heras Ojeda, Olivier Maes, Gabrio Marinozzi, Giacomo Miserocchi és Marc Thieme Groen által a T-518/16. sz. ügyben indított keresetet elutasítja.**
- 3) **Francisco Carreras Sequeros, Mariola de las Heras Ojeda, Olivier Maes, Gabrio Marinozzi, Giacomo Miserocchi és Marc Thieme Groen viseli a saját költségein felül az Európai Unió Tanácsa részéről a jelen fellebbezésekkel összefüggésben és az Európai Unió Törvényszéke előtti eljárásban felmerült költségeket, valamint az Európai Bizottság részéről az utóbbi eljárással összefüggésben felmerült költségeket.**
- 4) **A Bizottság maga viseli a jelen fellebbezésekkel összefüggésben felmerült saját költségeit.**
- 5) **Az Európai Parlament maga viseli saját költségeit.**

Aláírások